

Milí přátelé, bratři a sestry,

kniha Skutků apoštolských nám hned v úvodu poskytuje informaci, že **Pán Ježíš po svém umučení mnoha způsoby prokázal učedníkům, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím.** Je to vlastně taková zajímavá doba. Nebo spíše mezidobí. Mezi velikonočním vzkříšením, nanebevstoupení Pána Ježíše a vylitím Ducha svatého.

Pán Ježíš se po čtyřicet dní objevuje mezi učedníky. Nezjevuje se ale jako duch, nýbrž přichází ve fyzickém těle. To např. dokládá skutečnost, že Tomáše vyzve, aby vložil svůj **prst do jeho ran,** anebo že učedníkům připravuje pečenou rybu, kterou s nimi jí. Na druhou stranu jeho tělo má i nadpřirozené schopnosti. Přichází mezi učedníky skrz zavřené dveře, zjevuje se a zase mizí. Nemáme ale více biblických zpráv, než ty, které známe z velikonočních událostí. Setkání Marie Magdalské u prázdného hrobu, kdy se nejprve domnívala, že je to zahradník. Zjevení Páně dvěma učedníkům na cestě do Emauz, dále, když Pán se objeví uprostřed učedníků. O týden později mezi ně přijde znovu i za přítomnosti nevěřícího Tomáše. V 1. listu Korintským pak ještě čteme, že **se Pán ukázal nejprve Petrovi, potom Dvanácti, poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou.** To už je docela slušný počet. Docela by mě zajímalo, při jaké příležitosti to bylo? Byla to neděle? Bylo to v Jeruzalémě? Nebo někde na louce? Kdo těch pět set lidí svolal? Bible nám o tom víc neříká a jiné zprávy by byly domněnky. Každopádně pět set lidí, to už je silné svědectví. Dále čteme v listu Korintským, že **se Pán pak ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům.** Tady to pořadí je jiné, než jak popisuje evangelista Jan, to ale vůbec nevadí. Spíše to dokládá tu informaci z knihy Skutků, že se Vzkříšený Pán setkával s učedníky během těch 40ti dnů zřejmě dost často a zřejmě je mnohokrát i překvapoval.

Tak tomu vlastně bylo i při tom **setkání u jezera Tiberiadského,** jak jsme to četli v Janově evangeliu. Jan nám ale popisuje událost velmi přesně a hodnověrně. Nejprve nám vyjmenovává, kdo všechno z učedníků tam v té době byl. **Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků.** Pak nám také popisuje přesný počet ryb, které nachytali po radě toho neznámého muže na břehu. Bylo jich **153.**

Nicméně vraťme se na začátek toho příběhu, neboť tento příběh je vlastně i o nás. O tobě i o mě. Učedníci se večer nachází **na břehu jezera.** Je to místo, kde nejspíš trávili značnou část svého života. Byli to rybáři. Zakusili s Pánem Ježíšem nový způsob života, dokonce se mezi nimi objevoval vzkříšený, ale co teď, když tu není? Co v tento všední den, kdy přichází každodenní všední starosti o obživu, o rodinu? Anebo co dělat ve chvíli, kdy na jednou na nás dolehne samota? Když si najednou člověk připadá na všechno sám? Takovým záchytným bodem se v té chvíli jeví vrátit se k tomu, co se osvědčilo, na co jsme zvyklí. A taky to, co možná musíme. Po neděli se vracíme ke svým povinnostem. Vracíme se na svá pracoviště, děti a studenti do škol, do víru všedních povinností a starostí, nákupy, zařizování atd. Tím příběhem **na břehu jezera** chce ale Pán Ježíš učit učedníky, ale také každého z nás, že On je stále s námi i v těch všedních věcech. Ve všelijakých těžkostech, povinnostech, ve všech starostech i trápeních. Otázka ale je, jestli s Ním počítáme, anebo se vracíme ke starým zvyklostem. Jestli v nás zůstává radost vzkříšeného života, anebo jestli umdléváme. Jestli podléháme pocitu, že jsme na všechno sami, utápíme se v tom, trmácíme se a plahočíme, anebo jestli vnímáme, že i dnes může způsobit Pán zázrak v mém životě. Jestli na Pána čekám, jestli na Něj spoléhám, jestli s ním jsem v kontaktu.

Nevím, jak vy, bratři a sestry, ale já se během dne několikrát přistihnu, že vůbec nepočítám s Pánovou přítomností. Začínám dělat věci sám, připadám si na ně sám a výsledek pak za moc nestojí. Přesně jako v tom příběhu. Petr se zde sice projevuje jako vůdce a řekne: „**Jdu lovit ryby!**“ A ostatní na to řeknou: „**Půjďme s tebou!**“ **Šli tedy, vstoupili na loď. Té noci však nic neulovili.** Ani jednu rybičku! Tolik dřiny a výsledek žádný! A pak kdosi Neznámý ze břehu na ně volá: „**Děti, nemáte něco k jídlu?**“ Jak bychom dnes reagovali my? Jak reagujeme, když jsme unaveni? Když se nám nepodařilo to, co jsme chtěli udělat? A pak přijde někdo a ještě po nás něco chce. „**Děti, nemáte něco k jídlu?**“ Dělá si ten člověk ze mě srandu? Vysmívá se mi? Copak nevidí, jak jsem utmáčený, jak toho mám plné kecky? Sám jsem hladový a on je tak necitlivý, že chce první jíst on? Co je to vůbec za pobudu? Kde se tady vzal a proč nám říká děti? Copak nevidí, že jsme dospělí? Mnohý by ho dneska poslal někam. Je to tak?

Co nás ale tímto příběhem Pán Ježíš učí? Že můžeme žít a dělat věci po staru, v křeči a naštvání, ale nebude to nic moc. Anebo je také můžeme dělat v radosti a nové síle se vzkříšeným Pánem! A pak budeme zakoušet Boží divy na každý den! Někdy mám pocit, milí přátelé, že jako křesťané jsme ustrnuli v tom mezidobí. Pán Ježíš byl vzkříšen, radovali jsme se, ale co teď? Co z toho? Věčnost mám díky Kristovu kříži a vzkříšení vyřešenou, ale ***jak žít tady a teď?*** Jak se mohu setkávat s Pánem, když tu není? Jak mám uvádět to Kristovo vzkříšení do praxe vlastního života? Jak mám vyjít z hrobů svým marností, obav, strachů a starostí? Jak má v mém životě začít rašit nové jaro?

V tom příběhu u jezera můžeme vnímat, že Petr jedná dle svého uvážení. Není tam napsáno, že se modlil k Pánu a ptal se Ho, co má dělat. Jednal na vlastní pěst a podle toho to také dopadlo. Pán zde učedníky právě toto chce naučit, aby na Něj spoléhali v každém okamžiku, i když ho nevidí. A chce to učit i každého z nás. Pán touží po tom, aby to Jeho vzkříšení se dělo i v našich životech. Abychom tuto radost ze vzkříšení nejen prožívali, ale abychom v ní žili, čerpali z ní síly, a byli jí doslova prodchnuti. K tomu nám dává svého Svatého Ducha. To je přece živý Bůh na zemi, přebývající v nitru těch, kteří Mu ve svém životě dávají prostor. Kristův vzkříšený Duch, který přichází o Letnicích na ty, kteří na Něj čekají a jsou Pánu oddáni. A tak nezůstávejme se svými životy v tom mezidobí, jen s informací, že Pán byl vzkříšen, nýbrž počítejme s tím, že On nám na každý den chce dát sílu nového vzkříšení.

A ještě něco nás tím příběhem chce Pán naučit. Že On sám přichází k nám mnohdy nepoznán. U toho jezera se ráno objevuje jako ten potřebný hladový. Pamatujete, co Pán řekl v podobenství O ovcích a kozlech? ***Cokoliv jste jednomu tomu maličkému učinili, mne jste učinili.*** Vnímáme Pána, že k nám přichází v našich bližních? Anebo takovým odsekne, ať nám dají pokoj? Co by se stalo, kdyby tomu neznámému na břehu učedníci řekli, ať jim dá pokoj, ať jde pryč? O co by se ochudili? O setkání s Pánem, o další zázrak. Avšak oni zůstávají otevření, zůstávají v rozhovoru. A v té chvíli se Pán Ježíš proměňuje v rádce. V posla s dobrou radou: ***„Hod'te síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“*** Možná si řeknete, že rádce máte v životě spousty. Že je mnoho takových, kteří by vám chtěli mluvit do života, jak se rozhodovat, co dělat a co nedělat, co změnit, jak vlastně žít. Mnoho je takových, kteří by chtěli, abychom žili podle jejich představ. Ale jaká rada je ta nad zlato? V jakém rádci rozpoznat posla Božího? V jaké radě k nám přichází živý Pán? Jistě v tom, kdo to s námi myslí upřímně a také s láskou. Dost často se nám nelíbily rady našich rodičů, mysleli jsme si, že nás nemají rádi, když nám nechtějí dopřát. A dnes jim dáváme za pravdu. Jak je dobré se někdy zamyslet i nad zpětnou vazbou těch, kteří to s námi myslí dobře. I když to může být nepříjemné, může nás to nakonec posunout a přinést užitek a Boží požehnání. Bůh nám v tom dává svobodu, jakými radami se řídit, nebo si dělat zarputile jen podle sebe. Je to na nás. Pán nám dal rozum, ale těm, kteří v Něj uvěřili a přijali Ho za Pána a Spasitele, dává také svého Ducha, Boží Slovo, modlitbu. A taky společenství věřících, kdy se můžeme navzájem sdílet s vlastními zkušenostmi víry. Je to i o tom, s kým sdílíme svůj život. Jak se říká, ***špatná společnost kazí dobré mravy, a naopak společenství víry k víře povzbuzuje a buduje ji.***

A právě o společenství víry je také ten příběh. Učedníci společně jsou na jedné lodi, společně se namáhají, táhnou za jeden provaz, nebo za jednu síť a Pán je u nich. To je, prosím, církev. A když poslechnou toho neznámého rádce a hodí síť na pravou stranu, lov je najednou víc než úspěšný. A Jan se najednou rozpomíná, poznává, že ten rádce je vlastně Pán, že už to s ním přece zažili. ***Pán, který tam byl nejprve jako potřebný hladový, pak byl rádcem a nakonec je on sám pozval k ohni a připravil jim pokrm. Ježíš šel, vzal chléb a dával jim; stejně i rybu.*** Takový je náš Pán, má mnoho podob a je mezi námi. Tak Ho nepřehlédněme, otevřeme srdce, oči a uši. Vždyť i dnes je s námi. Dej nám prohlédnout, Bože, a vidět Ježíše. A uč nás na Tebe spoléhat v každém okamžiku. Amen.

Modlitba

Píseň 252

Večeře Páně (písně 759, 761)

Slovo poslání: 1. Petrův 1, 3-9

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a ej ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen.

Píseň 295